

Michal Čierny

ZÁHADA MODRANSKÉHO POKLADU

Detektívny
prípád pre
mladých
pátračov

Michal Čierny

**ZÁHADA
MODRANSKÉHO
POKLADU**

**Detektívny
prípád pre
mladých
pátračov**

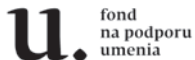
TATRAN

Vyšlo v roku 70. výročia Vydavateľstva TATRAN,
Bratislava 2017 ako 5146. publikácia.
Vydanie I.

Väzbu s použitím ilustrácie Denisy Šafrankovej spracoval AldoDesign, Bratislava.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazyková redaktorka Katarína Széherová
Technická redaktorka Janka Miškovová
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačili Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

All rights reserved.

Copyright © Michal Čierny 2017
Illustrations © Denisa Šafranková 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2017

ISBN 978-80-222-0905-2

Obsah

1. kapitola: Koniec sladkých dní	7
2. kapitola: Tajuplný prípad	13
3. kapitola: Starý známy Seko	18
4. kapitola: Príprava na prípad	23
5. kapitola: Zúfalý muž	27
6. kapitola: Divoká láska	32
7. kapitola: Nebezpečná noc	35
8. kapitola: Veľké nebezpečenstvo	41
9. kapitola: Odhalený prízrak	46
10. kapitola: Tajomný objav	49
11. kapitola: Pani Polonková	53
12. kapitola: Znovu v mlyne	57
13. kapitola: Dávne tajomstvo	62
14. kapitola: Rodinná pohoda	66
15. kapitola: Záhľadný denník	69
16. kapitola: Prebudená kliatba	73
17. kapitola: Nečakaná návšteva	78
18. kapitola: Tajomný odkaz	84
19. kapitola: Vydesený Peter	91

20. kapitola: Opätovná analýza textu	98
21. kapitola: Šifrovaná správa	100
22. kapitola: Peter v nebezpečenstve	108
23. kapitola: Útok na detektívnu kanceláriu	111
24. kapitola: Divoká jazda pokračuje	115
25. kapitola: Jano tvárou v tvár hrozbe	117
26. kapitola: Peter blízko smrti	119
27. kapitola: Bolestivé prebudenie	123
28. kapitola: Nečakané stretnutia	130
29. kapitola: Kliatba útočí	136
30. kapitola: Stretnutie na Veľkej Homole	143
31. kapitola: Nebezpečná akcia	150
32. kapitola: Modranský poklad	158
33. kapitola: Zúfalý boj s kliatbou	160
34. kapitola: Prenasledovanie kliatby	162
35. kapitola: Odhalená kliatba	167
36. kapitola: Koniec leta i prípadu	172
Poďakovanie	183

Koniec sladkých dní

Nad Modrou visel sivý mrak. Zahaľoval malebné mestečko ako predzvesť končiaceho sa leta. Nik si to neuvedomoval lepšie ako objemný pátrač. Peter sedel v detektívnej kancelárii a otrávene si rozbaľoval horalku. Pozoroval parťáka, ako zanietene listuje v príručke kriminalistiky. Lutoval ho. Vlastne nie, závidel mu, on sa nedokáže donútiť len tak otvoriť učebnicu, ani cez školský rok. Nakoniec si to zase rozmyslel, nezavídel mu, skôr ho ľutoval.

„Budeme tu ešte dlho?“ spýtal sa Peter a prehltol posledný kúsok obľúbeného keksíka.

Jano opatrne odložil knihu nazad do knižnice. Bol na ňu právom hrdý. Obsahovala skvosty kriminálnych riešení snáď z celého sveta.

„Počul si ma?“ opäť dobiedzal Peter.

„Počul, ale neodpovedám.“

Zase má svoj deň, pomyslel si Peter. To bude zábava, akoby nestačilo, že sa končí leto, ktoré som si vôbec neužil. Žiadny X-Box, nijaké drtenie Fify ani nič podobné. „Musím odísť,“ vyhrkol a bleskovo sa postavil.

„Teraz nie.“ Jano si podvedome napravil kohúta na hlave à la Hamšík a zazrel na kolegu.

Peter poznal ten pohľad. Jano má niečo za lubom. Nevedel čo, ale tušil, že sa mu to nebude páčiť.

„Budeme mať nový prípad.“

Tak presne toto som nechcel počuť, pomyslel si Peter.

„Prečo sa tak ksichtíš?“ spýtal sa Jano.

Ešte sa ma pýtaj, pomyslel si Peter.

„Akoby si nemal záujem o nové dobrodružstvo...“ Jano vytiahol zápisník, do ktorého si značil všetky dôležité udalosti od prijatia prípadu až po ukončenie. Bol to jeho denník vyšet- rovaných prípadov.

„Tak to teda nemám,“ vyhrkol objemný detektív, až ho to samého prekvapilo. Málokedy sa stalo, aby s Janom takto otvo- rene nesúhlasil. Dnes mal toho plné zuby.

„Ako to?“ Jano spravil krok vzad, akoby ho ostrá parťáková reakcia zasiahla rovno do hrudníka.

„Mám dosť všetkých prípadov,“ pokračoval Peter rovnakým tónom. „Chcem si trošku užiť leto.“

„Akých všetkých prípadov? Mali sme len tri.“

„A to ti nestačí?“ Peter pobehoval po kancelárii z jednej strany na druhú. Sem-tam sa pošmykol na klzkej podlahe, no zakaždým udržal rovnováhu. „Z prvého prípadu mi doteraz behá mráz po chrbte. Stále cítim, ako som mal zviazané ruky. Mohlo sa mi niečo stať, uvedomuješ si to?“

„To sa ti môže aj v buse,“ sucho odvetil Jano.

„Nezľahčuj to!“

„Dobre, uznávam.“ Jano sa posadil na stoličku. „Ale ďalšie prípady boli celkom v pohodičke.“

„Celkom,“ oduť súhlasil Peter. „Našli sme jedného strate-
ného králiku a objasnili záhadu miznúcich kroksov.“

Objemný detektív sa usmial, aj keď nechcel. „S tými krok-
sami to bolo náhodou dosť nebezpečné. Nebyť nás, tak pá-
novi Drdolovi dodnes miznú šľapky priamo z terasy. To zí-
zal, keď sme chytili páchatela rovno pri čine,“ zachichúňal sa
Peter.

Janovi sa tiež roztiahli kútiky úst. „Páchatela sme zneškod-
nili a na mieste zadržali. Pouličný kocúr len tak čumel, keď
sme naňho obaja skočili.“

„Vidíš, a zase sme pri nebezpečenstve. Čo keby ma doškria-
bal?“ zažartoval Peter, ktorému sa viditeľne zlepšila nálada.

„Tak vidíš, užili sme si kopec srandy.“ Jano sa pozrel von
oknom. Videl len vysokánsku hustú burinu, ktorá obkolesova-
la unimobunku stojacu v bývalej záhradke nad modranskými
vinohradmi. Ich dokonale zamaskované útočisko patrilo Ja-
novej matke. Pôvodne chcela pozemok predať, ale detektív ju
uprosil, aby ho prenechala vyšším pátračským cieľom.

„To je síce pravda,“ nevdojak súhlasil Peter a zhlboka sa na-
dýchol. „Ale vážne som si koniec leta predstavoval inak. Chcel
by som si vyložiť nohy na stôl a trošku si pogembliť, chápeš?“

„Samozrejme,“ prisvedčil Jano.

Chvalabohu, pomyslel si Peter.

„Ale to vonkoncom nemení našu situáciu,“ sucho pokračoval štíhly detektív a premeral si Petra otcovským pohľadom.

„Tebe sa skutočne neoplatí oponovať... Ja...“

„Policajný riaditeľ nás požiadal o pomoc,“ prerušil Jano kamaráta a zanietene rozprával ďalej. „Musíš uznať, že jeho žiadosť nemôžeme odmietnuť.“ Zatváril sa hrdo a vyčkával, ako partner zareaguje. Ani náznak emócie. Žiadne nadšenie ani radostný pokrik. „Je ti jedno, že si naše služby objednáva riaditeľ obvodného oddelenia?“

„Nie,“ prekvapene odvetil Peter.

„Tak?“

„Tak čo?“ opýtal sa Peter.

„Nemôžeme ho predsa nechať v štichu. Nemyslíš?“

Radšej nechci vedieť, čo si myslím, prebehlo myslou Petrovi. Netúžim po prípade, ani keby ma oň požiadal sám Gogo. No, kvôli nemu by som hádal spravil výnimku. Ale to by ma musel zamestnať. Peter sa uškrnul. Brigáda na leto, ako sa patrí, webka, počítač a nijaké nebezpečenstvo.

„Vnímaš ma?“ spýtal sa Jano.

„Ale áno.“ Peter odul hornú peru. „Pôjdem do toho...“ súhlasil a dobre si uvedomoval, že aj tak nemá na výber. „Ale musíš mi niečo sľúbiť.“

„Hovor.“

„Keď skončíme s prípadom, dáme dvojdňový ničím nerušený turnaj vo Fife.“

„To akože zavrieme kanceláriu?“

„Presne tak!“ rázne vyhlásil Peter.

„Ty ma vydieraš, vieš o tom?“

„Viem.“

Jano pošmátral vo vrecku a vytiahol biely papier s načarbanými telefónnymi číslami. „Ale aj ja mám podmienku.“

Peter mávol rukou, akoby kamarát na žiadnu nemal nárok.

„Budem hrať za Neapol.“

„Pch, ten si nechaj. Moja Barca ťa rozdrťí ako malé decko. Nezabúdaj, že stojíš proti Helme 007.“

„Prosím?“ nechápavo sa naňho pozrel Jano.

„Vidím, že si úplne mimo. Helma 007 je môj nick a v onlajnoch vediem takmer všetky strelecké štatistiky.“

„Helma 007?“ spýtal sa Jano.

„Presne tak.“

Štíhly detektív najskôr očervenel a nafúkol tvár ako balón. Schuti sa rozosmial. „Helma 007! To si si dal kvôli svojej obrovskej hlave?“ Jano sa začal dusiť.

„Blázon,“ odvrkol Peter. „Helma je symbol vojny, čiže znak bojovnosti. Aj na obale prvého Call of Duty bol vojak s helmou a...“

„Ha, ha, ha,“ šúlal sa Jano. „A v spojení s číslom 007 to má aký význam? Vieš čo? Radšej mi to nehovor, lebo to neprežijem.“

„Trapko,“ nadul sa Peter.

„To je ďalší nick? Trapko 007?“

Peter sa zvrtol a zmizol vo dverách. Nasadol na bicykel a na-

mieril si to rovno do mesta. Neprestajne si niečo frflal pod nos a od zlosti šliapal do pedálov ako zmyslov zbavený. V tej chvíli ho mohla potešiť jedna jediná vec. Zmrzlina. Čokoládová. Najlepšie dvojité, s banánovou. Prešiel poľnou cestou, ako vietor preletel okolo domov na vŕškoch. Ani nevedel, ako vošiel na Námestie Ludovíta Štúra. Zastavil. Vo vrecku mu zavibroval telefón. Prečítal si správu.

„Prepáč, Helma. O druhej poobede máme byť u riaditeľa na obvodnom. Stretieme sa na parkovisku, a nezabudni sa dovtedy odduť, aby si nepraskol!“

Peter v momente odpísal.

„Nikam nejdem.“

Nemyslel to síce vážne, no chcel vytrestať neodbytného kamaráta.

Tajuplný prípad

Dvaja detektívi nemo sedeli za veľkým stolom a so záujmom pozorovali riaditeľa obvodného oddelenia. Kancelária vyvolávala v detektívoch samé príjemné spomienky. Pri prvej návšteve dostali významné ocenenie za vyriešenie závažného prípadu. Bol to ich prvý prípad a nebola to prechádzka ružovou záhradou. Jano sa rozhlíadol.

Takmer nič sa tu nezmenilo, pomyslel si. Vzorný poriadok, lesklý dubový stôl a vo fotorámiku strhaná oblá tvár postaršieho muža v objatí troch detských opičiek. Riaditeľ si čosi čarbal na papier, neskôr sa posadil k počítaču. Neprítomne hľadel na monitor, akoby sa tam mala zjaviť dôležitá správa. Tvár sa mu znenazdajky rozžiarila a vyjasnila ako obloha po búrke.

„Prepáčte, chlapci. Už sa vám môžem venovať.“ Odhrnul zo stola papiere a uprel pohľad na dvojicu detektívov. „Čo máte nové?“ Riaditeľ nečakal na odpoveď a pokračoval. „Mal by som pre vás voľačo zaujímavé. Teda, dúfam, že ste stále detektívmi.“

„Samozrejme,“ odpovedal Jano.

„Samozrejme,“ zahundral Peter. Ako odmenu za svoje neskrývané nadšenie inkasoval nečakaný kopanec do nohy.

„To som rád.“ Riaditeľ sa usmial, na chvíľku odvrátil zrak a zahľadel sa na monitor. „Ako by som len začal...“ Policajt si položil tvár do dlaní. Zahľadel sa do kúta, hľadajúc správne slová. „Najlepšie, ak to poviem na rovinu.“

No tak už začnite, pomyslel si Jano.

Riaditeľ si odtiahol stoličku a pomaly otváral jeden šuplík za druhým. Vytiahol červenú šálku a vedľa nej postavil instantnú kávu. „Dáte si karo, chlapci?“

Detektívi nesúhlasne pokrútili hlavami.

„Ponúknem vám čosi iné?“

„Nie, vďaka, prečo sme tu, pán riaditeľ?“ vyhrkol Jano. Už nedokázal potláčať zvedavosť. Peter sa na neho vyjavene pozrel. Že by som to prehnal „Prepáčte, ja...“

„V poriadku, chlapče.“ Riaditeľ zodvihol ruku, akoby sa hlásil na vyučovacej hodine. „Poviem to na rovinu. Môj známy si v Modre kúpil staršiu zručaninu.“

„Znie to zaujímavo,“ nahlas si hundral štíhly detektív.

Skôr desivo, pomyslel si Peter.

„Tá budova nie je celkom v poriadku,“ pokračoval riaditeľ. „Viete, chlapci, niečo tam vážne nesedí.“ Na staršom čele vyskočili vrásky ako huby po daždi.

„Čo je to za budovu?“ spýtal sa Jano.

„Starý mlyn.“

Dokelu, len to nie, pomyslel si Peter. Tak toto bude prúser. Dúfam, že nejde o ten starý mlyn v Harmónii.

„Starý mlyn,“ opakoval riaditeľ, „nachádza sa neďaleko pri lúke.“

Tu končím, tam ma nikto nedostane. Peter nadával sám sebe, že sa kamarátovi upísal na detektívnu robotu.

Jano zaujato vnímal, čo sa mu snaží riaditeľ povedať. Starý mlyn... v hlave sa mu nič nevynáralo. No keď videl Petrov vyplašený výraz, začalo ho to čoraz viac zaujímať.

„Aj tak nechápem, na čo môjmu známemu ten mlyn vôbec bude.“ Riaditeľ nechápavo krútil hlavou. „Možno tam spraví

reštauráciu. Nevieť. Ale už zase odbočujem od skutočného problému.“

„A ten je?“ spýtal sa Jano.

„Proste tam straší,“ zašepkal riaditeľ.

Vedel som to, pomyslel si Peter.

„Prosím?“ spýtal sa Jano.

„V tom prekliatom mlyne vraj straší!“ vykrikoval policajt na plné hrdlo.

Do priestranej kancelárie vstúpila sekretárka a po hlasnom výkriku zastavila dva kroky za prahom dverí. Ryšavá ofina jej čiastočne zakrývala šokovaný výraz. „Prepáčte,“ nadýchla sa, „nevedela som, že máte program pre mládež.“

„My sme detektívi,“ hrdo vyhlásil Jano.

„Prirodzene,“ odvetila sekretárka a zasmiala sa. Keby bol raz ticho, zagúľal Peter veľkými očami. Jano si to všimol a znovu ho nenápadne kopol.

„Teraz nás nechajte!“ tvrdo odbil policajt svoju sekretárku. Bez vysvetlenia mu položila na stôl prefotený spis a odišla.

„Straší?“ nechápavo zopakoval štíhly detektív.

„Nechápte ma zle,“ riaditeľ si zalial kávu, „myslí si to môj známy. Nehovorím, že je to pravda.“

„A aký máte na to názor vy?“ spýtal sa Jano.

„Dobrá otázka, chlapče.“ Premiešal si nápoj v šálke. „Vážne dobrá. Ja neviem, čomu mám veriť. Faktom je, že kamarátovi to robí veľké starosti. Ten mlyn ani len nedokáže zrekonštruovať. Každý robotník, čo tam začal pracovať, do dvoch dní

skončil. Musíte uznať, s touto povestou je budova celkom bezcenná. Viackrát ma požiadal o pomoc, ale...“

„Ale jednoznačne to nie je prípad pre políciu...“ doplnil ho Jano.

„Presne tak. Nemôžem predsa od podriadených chcieť, aby naháňali strašidlá... Ale pre mladých detektívov je to dobrý prípad. Čo myslíte?“

„Určite áno,“ nadšene odpovedal Jano.

Starý modranský mlyn. Petrovi sa zježili na tele všetky chlpy.

„Mohli by sme sa stretnúť s vaším známym osobne?“ spýtal sa Jano.

Jasnačka... Prečo by sa so mnou poradil, či ten prípad vôbec berieme, frflal v duchu Peter. Zamračil sa, aby si to jeho parťák všimol. Nevyšlo to.

„Tak to som rád, chlapi.“ Riaditeľ podal detektívom papier s telefónnym číslom. „Budem vám zaviazaný.“

Jano prevzal telefónny kontakt. „S radosťou.“

Krásny koniec leta, pomyslel si Peter.

Starý známy Seko

Dvojica vyšla z miestneho oddelenia s rozbúrenými myslami. Jana prekvapilo, ako sa Peter správa. Bol ofučaný a Jano nevedel pochopiť, aký má na to dôvod. Veď toto je obrovská pocta pre detektívnu kanceláriu. Dostať takúto zákazku od samotného riaditeľa policajného oddelenia nie je maličkosť. Neveril síce na strašidlá, ale voľačo mu navrávalo, že ich čaká vzrušujúce dobrodružstvo.

Detektívi kráčali priamo k parkovisku. Mali tam odstavené horské bicykle.

„Čo ti je?“ spýtal sa Jano.

„Nič.“

„Netrep.“

Nedaleko dvojice vyrástol obrovský tieň. Seko. Zaguľatený chlapec s pehami veľkými ako hrach rozčapil ústa. „Aha, dva výkvety slovenskej kriminalistiky.“

Prečo sa Seko zjaví vždy v pravej chvíli? pomyslel si Jano. Pozrel sa do zeme a čakal, kým sa bacuľaté zjavenie vytratí. Nestalo sa.

„Čo ste zvädnutí?“ Seko sa postavil medzi detektívov

a z vrečka si vytiahol žuvačku. Vložil ju do úst. „Boli ste si na polícii pýtať prácu?“

„Seko, nechaj ma teraz na pokoji.“ Jano mávol rukou, aby mu naznačil, že mu má odstúpiť z cesty.

„Nedali vám robotu, čo?“ Seko vyplul žuvačku, akoby ho štípala. „Tiež som počul o tej práci. Škoda, že ste ju nedostali. Ale musíte uznať, že miesto upratovača nezíska len tak hoci-kto. Na to treba mať aj niečo v hlave.“ Seko sa rozchrapčal, čo bolo prejavom začínajúceho hurónskeho smiechu.

„Ako vieš. Už si sa pýtal?“ poznamenal Jano.

„Nie, chlapci, ja mám na viac.“ Seko zdvihol nos a rozkročil sa na šírku ramien.

„Samozrejme, že máš...“ bleskovo zareagoval Peter. „Po celej Modre sa povráva o tvojej letnej brigáde. Musím uznať, ešte som nevidel, aby niekto bral svoju robotu natoľko vážne. Zamestnať sa v odbore sociálnych vecí, to chce odvahu.“

„O čom to hovoríš?“ spýtal sa Seko.

„Nemusíš to tajiť,“ pokojne pokračoval Jano. Pochopil, kam parťák mieri. „Toho ružového zajaca si hral fakt dobre.“

„Čo trepeš?“ Seko znervóznel. Vedel, že detektívi zašli do živého.

Štíhly chlapec si odomkol bicykel. „Sme detektívi, jednoducho máme dobré informácie.“

Sekova tvár menila snáď všetky farby. O jeho tajnej brigáde sa nemal nikdy nikto dozvedieť. Predsa len je trochu trápne robiť reklamu na detských akciách v ružovom zajačom ko-

žúšku. Netušil, že za firmou na pracie prostriedky stojí Janova mama. Keď videla medzi záujemcami Sekovu fotku, spoznala synovho spolužiaka. Jana sa spýtala, čo je mladý bacuľko zač. Detektív kamaráta vrelo odporučil, a tak sa Seko dostal k svojmu prvému zárobku.

„To si prehnal. Trepeš!“ vykrikol Seko.

„Psst.“ Jano si dal prst pred ústa.

Z policajnej budovy práve vyšli dvaja uniformovaní policajti. Pohľadom zavadili o hlučného chlapca. Podišli k nemu. Seko zavrel oči. Robil to vždy, keď bol maximálne vytočený. Detektívi sa radšej vzdialili a nechali kriklúňa osamote.

„Netrepte blbosti!“ pokračoval Seko a prítomnosť policajtov si vôbec nevšimol. „Ste obyčajní lúzeri! Počujete, vy dvaja?!“

Seko sa otočil. Za ním stáli policajti a hľadeli mu priamo do tváre.

„To... to som nemyslel vás.“

Policajti mlčali. Obaja sa zhodne zamračili.

„Ne... ne,“ Seko jachtal, „nie, nie ste lúzeri.“

„Kto si?“ zavrčal nižší policajt. Vyzeral mlado, akoby práve vstúpil do policajného zboru.

„Lú... lúzer.“

„Prosím?“

„Seko.“

„Ty sa voláš Lúzer Seko?“ prekvapene sa spýtala mladý policajt.

Tvár bacuľateho chlapca sa prepadala do tmy. Mal chuť zno-